

HRA STRUVE „ESIVALLAN TERVEHDYTTÄMISESTÄ“

Hra Struve kuuluu avomielisimpiin vastavallankumouksellisiin liberaaleihin. Sen vuoksi on usein varsin opettavaista tutkiskella tämän kirjailijan poliittisia päätelmiä, kirjailijan, joka on erittäin havainnollisesti todistanut opportunismia koskevan marxilaisen analyysin pätevyuden (sillä, kuten tunnettua, hra Struve aloitti opportunismista, „Marxin arvostelemisesta”, ja luisui muutamassa vuodessa vastavallankumoukselliseen porvarilliseen kansallisliberalismiin).

„Russkaja Myslin” tammikuun numerossa hra Struve järkeilee „esivallan tervehdyttämisestä”. Hän tunnustaa ennen kaikkea, että Stolypinin, samoin kuin vuosien 1907—1914 koko taantumuksen politiikka ja lokakuulaisuus ovat kärsineet *vararikon*. Taantumus „on päätynyt kriisiin”, kirjoittaa hra Struve. Yritykset tehdä taantumuksellisia reformeja, sellaisia kuin Duuman muuttaminen neuvottelevaksi Duumaksi, johtavat hänen mielestään siihen, että ne „asettavat esivallan juuri samaan asemaan, jossa se jo oli ennen vuotta 1905, sillä oleellisella erotuksella, että kansa on jo tullut toisenlaiseksi. „Kansanjoukkojen myötätunto ja vaistot suuntautuivat vuonna 1905 sivistyneistön puoleen”.

Näin kirjoittaa eräs „vehiläinen”, vallankumouksen kiivas vastustaja, mitä taantumuksellisimpien teorioiden kannattaja. Hänenkin on täytynyt tunnustaa, että *joukot* ovat vasemmistolaituneet, mutta liberaali ei rohkene sanoa suoremmin, selvemmin ja täsmällisemmin, mitkä luokat noiden joukkojen keskuudessa ovat lähentyneet mitäkin puoluetta!

„Kansamme ei ole vielä muotoutunut eikä jakautunut. Se, että se pysyi kauan totunnaisuuteen piintyneenä ja aivan kuin kerralla vallankumouksellistui, ei sano mitään siitä, mikä kansastamme tulee, kun kaikki siinä piilevät mahdollisuudet pääsevät kehittymään”.

Siinä näyte korulauseista, joita porvarit käyttävät heille epämieluisien totuuksien *verhona*. Kansalla tässä tarkoitetaan ilmeisesti talonpoikaistoa, sillä porvaristo (puhumattaakaan tilanherroista) ja työväenluokka ovat kyllin muotoutuneet, kyllin selvästi hahmottuneet. Liberaali ei rohkene tunnustaa suoraan, että *porvarillinen talonpoikaisto* „ei ole vielä muotoutunut” uuden agraaripoliitiikan kouristuksenomaisista ponnisteluista *huolimatta*.

„Entä missä on ulospääsy muodostuneesta tilanteesta?” kysyy hra Struve ja vastaa: „Voi olla vain kaksi ulospääsyä: joko valtiollinen mellakointi voimistuu vähitellen, jolloin keskiluokat ja niitä ilmentävät maltilliset ainekset...” (siis maltilliset ainekset „ilmentävät” keskiluokkia? — Tämä ei ole kielellisesti kovin taitavasti sanottu, mutta poliittisessa suhteessa se on aika selvää; entä mitkä ainekset „ilmentävät” talonpoikaistoa ja työläisiä?) „työnnetään äärimmäisten aineiden innoittamien kansanjoukkojen vaistonvaraisen painostuksen voimalla jälleen taka-alalle, tahi tapahtuu *estoa*llan *tervehdyttäminen*. Edellistä ulospääsyä emme nyt ota pohdittavaksemme. Venäjän oloissa olemme tietoisesti sillä kannalla, ettemme voi pyrkiä tarmokkaasti tuota ulospääsyä kohti emmekä edes toivoakaan sitä...” (Kiitämme avomielisyydestä, hra Struve! Likvidaattoriemme sietäisi oppia häneltä suoruuutta ja avomielisyyttä eikä kierrellä ja kaarrella, kuten L. M. tekee „Nasha Zarjan” tammikuun numerossa.)

....,Sen tähden emme voi muuta kuin esittää yhteiskunnalliselle tietoisuudelle suoraan toisen ulospääsyn sellaisena vuorossa olevana ongelmana, joka on ratkaistava kaikkien edistyksellisten ja samalla myös suojelevien voimien yhteisin ponnistuksin”.

Toisesta ulospääsystä hra Struve ei voi sanoa mitään, ei kerrassaan mitään, paitsi tyhjänpäiväisiä korulauseita. Porvaristo on maltillisuuden, joukot „äärimmäisyyden” kannalla — se oli liberaalin pakko tunnustaa. Mutta sitä, millainen on tervehdytettävän „esivallan” sosiaalinen strukturi (järjestelmä, rakenne), mikä on sen luokkatuki, mihin ovat joutuneet tilanherrat, joilla ennen porvaristoa oli jakamaton valta ja isännuus, kaikkea tuota hra Struve pelkää ajatella. Avuttomuus, voimattomuus, aatteettomuus — ne ovat liberaalisen porvariston välttämättömiä piirteitä, niin kauan

kuin se matelee (kuten hra Struve ja kumpp.) Purish-kevitshien edessä.

„Niin kummallista kuin se onkin”, kirjoittaa hra Struve, „esivallalta ei voida toivoa mitään siinä määrin kuin että se unohtaisi, että on joskus ollut sellaisia tapahtumia ja tosiasioita ja mielialoja, joita on tapana nimittää Venäjän vallankumoukseksi”.

Mainio, syvällinen, viisas, vakava poliittinen neuvo!
„Unohtakoon esivalta” — unohtavathan vanhat ihmiset joskus kaiken, mitä heille ja heidän ympärillään tapahtuu!

Venäjän varhain raihnaantuneen liberalismien edustajat mittaavat toisia omalla mittapuullaan.

„Putj Pravdy” № 18,
helmikuun 21 pnä 1914

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan